

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

A. α) Στο Λεύκιο Αιμίλιο Παύλο ύπατο για δεύτερη φορά έλαχε να κάνει πόλεμο εναντίον του βασιλιά Περσέα. Όταν στο σπίτι το βραδάκι επέστρεψε, η κορούλα του η Τέρτια, η οποία τότε ήταν πάρα πολύ μικρούλα, έτρεξε στην αγκαλιά του πατέρα.

β) Μετά τον πόλεμο στο Άκτιο ο Κάσσιος από την Πάρμα, ο οποίος ήταν στο στρατό του Μάρκου Αντωνίου (είχε υπηρετήσει στον στρατό του Μάρκου Αντωνίου), κατέφυγε στην Αθήνα. Εκεί πριν καλά καλά/μόλις είχε παραδώσει το ταραγμένο πνεύμα του στον ύπνο, όταν εμφανίστηκε ξαφνικά σε αυτόν φρικτή μορφή. Νόμιζε πως ερχόταν σε αυτόν άνθρωπος πελώριου μεγέθους και με βρώμικο πρόσωπο, όμοιος με εικόνα νεκρού. Αυτόν μόλις κοίταξε ο Κάσσιος, τον έπιασε φόβος και το όνομά του θέλησε να πληροφορηθεί. Εκείνος απάντησε ότι ήταν ο Πλούτωνας.

B. 2.

εσπερινός→ vesperum

πατρογονικός → patris

κουρσεύω→ cucurrit

καταφύγιο→ confugit

παράδοση→ dedit

(μονάδες 10)

B. 6. α)

admodum:	είναι επιρρηματικός προσδιορισμός του ποσού στο parvula
Athenas:	είναι απρόθετη αιτιατική που δηλώνει κίνηση σε τόπο (επειδή είναι όνομα πόλης) στο ρήμα confugit
venire:	είναι αντικείμενο στο ρήμα existimavit (ειδικό απαρέμφατο)
magnitudinis:	είναι γενική της ιδιότητας στο hominem
se (κείμενο β, το δεύτερο):	είναι υποκείμενο στο απαρέμφατο esse (αν και έχουμε ταυτοπροσωπία, το υποκείμενο του ειδικού απαρεμφάτου βρίσκεται σε αιτιατική και δεν παραλείπεται / λατινισμός)

β) Δευτερεύουσα επιρρηματική χρονική πρόταση. Εισάγεται με τον αντίστροφο *cum* που μαζί με το επίρρημα *repente* δηλώνει αιφνίδιο γεγονός. Εκφέρεται με οριστική παρακειμένου (*arrauit*) (και σε σχέση με την προσδιοριζόμενη κύρια πρόταση δηλώνει το υστερόχρονο στο παρελθόν). Λειτουργεί ως επιρρηματικός προσδιορισμός του χρόνου στο περιεχόμενο της πρότασης “*Ibi vix ....dederat*”. Η ιδιαιτερότητα είναι ότι η συντακτική σχέση κύριας και δευτερεύουσας πρότασης παρέχεται αντίστροφη (το κύριο νόημα εκφράζεται στη δευτερεύουσα πρόταση ενώ το δευτερεύον στην κύρια). (βλ.Λατινική Γραμματική Α. Τζάρτζανου, §192.α).